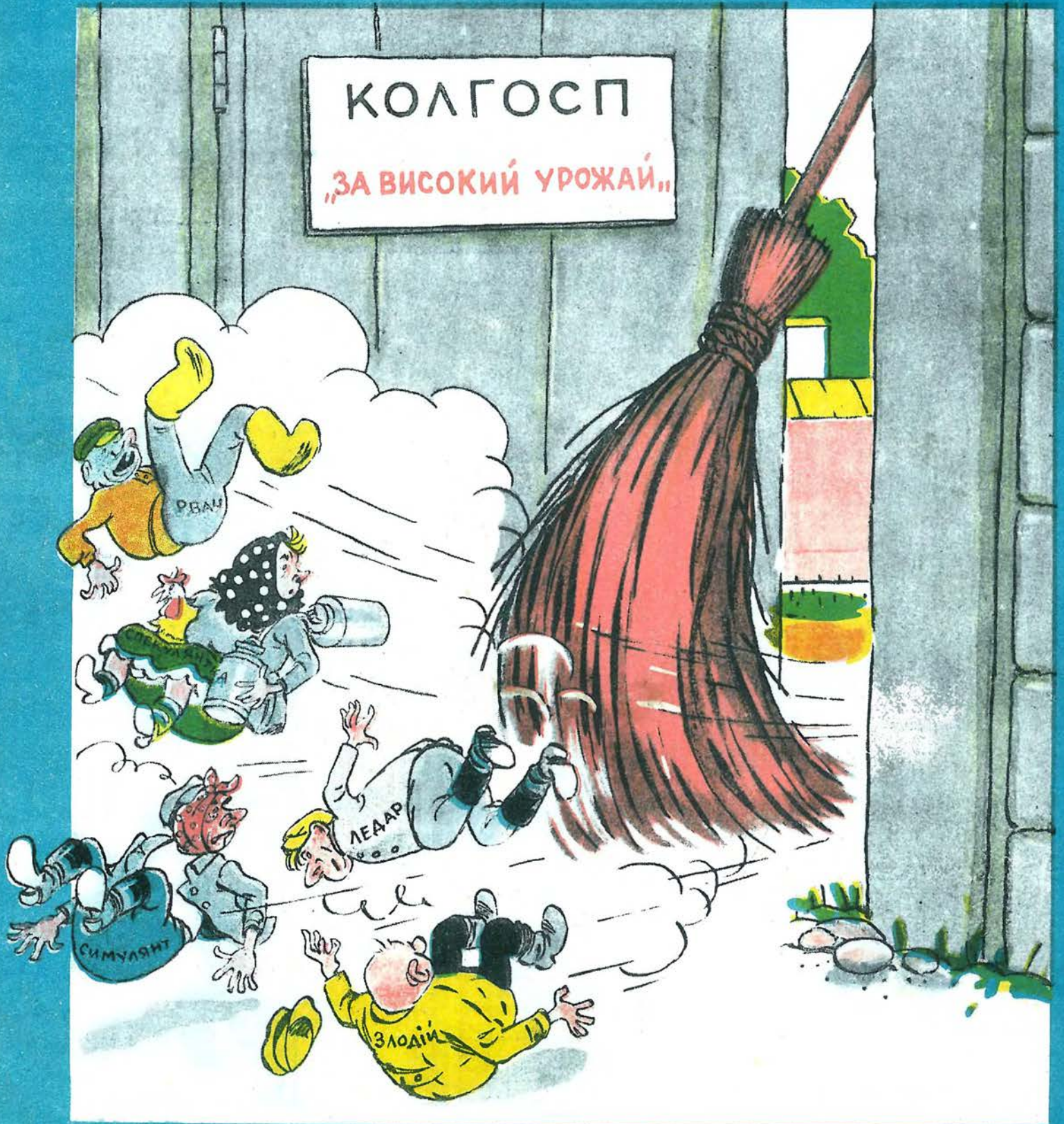

П е р е ц ь

№ 8, КИЇВ, КВІТЕНЬ 1948 р.

РІК ВИДАННЯ VIII

СЛУХАЛИ Й УХВАЛИЛИ

Довго слухали їх ми,
Говорили як » людьми.

Умовляли ще й просили
І нарешті... ухвалили...

Мал. В. Глибенка

Дилда, Тиміш Іванович, такий собі є на світі.

Прізвище таке в його: Дилда.

Коли заснував в його селі колгосп, Дилда, Тиміш Іванович, сильно покрутив носом, — отак: круть-круть-круть! — і сказав своїй жінці Салимонії Пилипівні Дилді:

— Гургове — чортове!

Залишився тоді Тиміш Іванович Дилда одноосібником.

Ну, що ж: одноосібник, коли він чесний, коли він виконує все те, що від чесного радянського громадянина вимагається, — одноосібник у нас всі громадянські права має.

Не дійшло, значить, іще до свідомості людини, що колективна, артільна праця корисніша, вигідніша, — ну, й хай собі хазяйнує окремо, — колись зрозуміє, де ліпше, — чи в артілі, чи в одноосібному господарстві.

Про Тимоша Дилду ми б не сказали, що щось десь до його свідомості не дійшло, — вовча думка сиділа під капелюхою в Тимоша Дилди:

— А мо' воно не надовго?! А мо' хто прийде та й той...

Колгоспи собі росли, розвивалися, багатіли, а колгоспні люди жили собі та поживали.

Дивилися колгоспники на одноосібника Тимоша Івановича Дилду та посміхалися:

— Ну, живи собі! Нам що, дилдуй далі!

Час ішов, а отой що «мо' прийде та й той», — не приходив.

Виходить, значить, що вийшло воно не на «недовго», — як думав Дилда, — а зовсім навпаки — назавжди.

От одного вечора, коли Тиміш Іванович Дилда та Салимонія Пилипівна Дилда (дилдиня у їх не було) сіли вечеряти, Тиміш Іванович Дилда говорив Салимонії Пилипівні Дилді:

— Салимонько!

— Га?!

— Що пак я тобі хотів сказати? От забув-ся!

— Мо' сирівцю внести?

— Та який там сирівець?! Не в сирівці справа!

— Мо' спину почухати?

— Ой, яка ж ти неоковирна! Ну, хто ж за вечерею спину чухає?

— Мо' якраз засвербіло?

— Ой, засвербіло! Ой, засвербіло! — аж скрикнув Тиміш Іванович Дилда. — Ох, і засвербіло ж, та тільки не з того боку!

Замовк Тиміш Іванович Дилда. Сопла Салимонія Пилипівна Дилда. У хаті було тихо.

— Салимонько! — раптом промовив Тиміш Іванович Дилда.

— Га?!

— Ой, мабуть, у колгосп записуватись треба?!

— Ой! — ойкнула Салимонія Пилипівна. Підскочила з місця, підбігла до печі, одскочила від печі, мотонулася до мисника, од мисника до запічка, ухопила чомусь рогача й почала підважувати рогачем лежанку. Потім ухопила ночви, поставила на діжу, діжу з ночвами поставила на помийницю, сіла сама в ночви та тоді ще раз:

— Ой!

Тиміш Іванович Дилда схопився з місця й несамовито крикнув:

— Салимонько, сядь!

— Я вже сидю!

Одне слово, в колгосп Тиміш Іванович Дилда й Салимонія Пилипівна Дилда записалися. Вечорами вони сиділи одне проти одного, дивилися одне одному в очі й кивали головами.

Салимонія Пилипівна витирала хусточкою очі, а Тиміш Іванович скреготів зубами.

Посидівши отак одне проти одного, Тиміш Іванович казав:

— Стелись!

Салимонія Пилипівна сласяся.

Потім вони лягали спати...

Не спалося.

Салимонія Пилипівна Дилда питала в Тимоша Івановича Дилди:

І чого ти не спиш, Тимочко?

— Думаю!

— Про що ж ти, Тимочко, думаєш?

— Думаю, де б отих гемонських трудоднів позичити!

І довго-довго не засинали Тиміш Іванович Дилда і Салимонія Пилипівна Дилда.

* * *

Час ішов.

Колгоспи росли, розросталися.

Ох, і трудоднів же було у роботящих, у чесних колгоспників! Ой, трудоднів...

Та восени було до таких колгоспників, — у кого — ой, трудоднів! — підгоркочував грузовик, а на грузовику чували, а в чувалах зерно:

— Забирай, товаришу Чесний, забирай трудодні свої! — гукав до хазяїна шофер. — Печи пироги та розпишиш у квитанції!

— Ой, хай тобі щастя! — говорив хазяїн. — Та допоможи ж хоч вивантажити!

— Допомогти можна!

— А на пироги забігай, будь ласка!

— І забігти можна!

Тиміш Іванович Дилда і Салимонія Пилипівна Дилда, як записалися до колгоспу, — сильно дуже почали боліти.

До непритомії просто!

Як ото треба на роботу йти, так Тимоша Дилду щось таке як ухопить за поперека. — Ну, ні поворухнутись, ні нахилитись.

— Отут! Ось дайте руку, я вам покажу! Отут-отут! Ото-то-то! Ой! Як тільки щось важкеньке візьму, чи вила, чи лопату, — воно як штриконе, — криксом кричу! Баба Волосиха казала, що важкого боже борони! Та нащо вам — паляниця і та шкодить! Як з цілої починаю та ще з четвертиною сала, — штрика! Так штрика, що в очах жовто! Я вже не знаю, що й робити. Баба Волосиха, — а вона баба тямуща! — казала, що то якась сурйозна дуже мужеська болість!

Коли Тимоша Івановича Дилду хапало за поперека, то Салимонію Пилипівну Дилду, навпаки, — брало отут — під грудьми:

— Підкочується, підкочується під груди, а потім як придавить — гвалт! В очах у мене ніби курка зозуляста — ряботить-ряботить-ряботить, а потім узяло ніби й розпливлося.. А я й не знаю, чи я жива, чи я мертва! А потім пішло-пішло-пішло, — звиняйте, все на низ! Баба Волосиха, — а вона баба тямуща! — казала, що то якась сурйозна дуже женьськая болість!

Сильно дуже хворіли Дилди — і Тиміш Іванович, і Салимонія Пилипівна.

Одпускало їх тільки тоді, коли треба було до міста їхати, — чи там яечка взяти, чи масло, чи там картоплю...

* * *

Довго тривала така у Дилдів хвороба.

Років, мабуть, із десять.

Щороку трудоднів у них було чимало: у Тимоша Івановича Дилди днів із тринадцять, а в Салимонії Пилипівні днів не менше, як одинадцять...

Ну, й що?

А нічого! Вигнали Дилдів із колгоспу.

І добре зробили.

Мал. О. Козюренка

Не за три-дев'ять земель, а в місті Києві, по вулиці Рейтерській, № 17, живе, поживає і добра наживає славний молодець-молодчик, по імені Микола, по батькові Павлович, а по прізвиську Молодченко.

Живе він у двох прегарних світлицях, з молодію прегарною дружиною, п'ятою по рахунку на віку його короткому. Живе собі й печалі не знає, не відає.

А перед цією, за рахунком п'ятою молодію та прегарною дружиною, була в нього четверта дружина, а перед четвертою була третя, а перед третьою була друга, а перед другою була перша.

Довго чи не довго жив з першою дружиною славний молодець-молодчик, по імені Микола, по батькові Павлович, по прізвиську Молодченко, але розлюбив її, покинув і одружився вдруге. Довго чи не довго жив з другою, але розлюбив він і другу, покинув її і одружився втретє. Довго чи не довго жив з третьою, але розлюбив він і третю, покинув і одружився вчетверте, і взяв собі молодого інженера Аллу Олександрівну Руденку.

Пожив славний молодець-молодчик, по імені Микола, по батькові Павлович, по прізвиську Молодченко з Аллою Олександрівною років шість, двоє діток прижив. Та розлюбив він і Аллу Олександрівну, розлюбив і діток рідних, покинув їх і...

Але швидко казка кається, та не швидко молода, прегарна дружина, п'ята по рахунку, в дім молодця-молодчика ввійти погодилась.

— Е тебе, — каже, — мій ясний молодчику, двоє діток маленьких, і будуть для мене твої світлиці тісенькі, темненькі...

І скоїв молодець-молодчик підлу-найпідлішу справу, яку ні пером описати, ні в казці розказати.

Люта хвороба підстергла Аллу Олександрівну й обох діточок маленьких і довелось добрим людям в лікарню їх відвести. Цього тільки й чекав молодець-молодчик, по імені Микола, по батькові Павлович, по прізвиську Молодченко. Він спритно-хутко обміняв дві кімнати на дві великі світлиці поверхом нижче, забрав меблі, одяг, не пожалів навіть діток рідних, — все загарбав, від хустини до сорочки. Залишив він їм з матір'ю голу, вогуку, непридатну для житла комірчину малесеньку, а сам — будьте здорові!

Повернувшись Алла Олександрівна з дітками додому й очам своїм не повірила. В квартирі порядкують чужі люди, меблі розставляють, картини вешають.

— Що це робиться, люди добрі? — жінка питає. А їй відповідають:

— Нічого не робиться, жінко добра. Все в порядку. Раніш тут ти жила, а тепер ми будемо жити. А тобі муж твій, славний моло-

дець-молодчик он оту комірчину залишив. Хоч вона й маленька й сиренька, але проживеш як-небудь. Та будеш чорним ходом ходити, бо через наші хороби дороги тобі не буде.

Веде мати діток в ту кімнатку чорним ходом, спотикається, гіркі слезию ковтає, але надії не втрачає. Подамся, думає, в суд, там знайдуть управу на молодчика, там захистять і мене, і дітей від свавілля дикого. Подалася вона в нарсуд 4-ої дільниці Сталінського району міста Києва, та до судді Румеліоті:

— Так і так, товариш суддя. Розсудіть, захистіть дітей.

Але чи то вже в того судді Румеліоті замість серця чорнильниця порожня в грудях була, чи то йому молодчик так до душі припав, чи може ще якісь причини на хід справи вплинули, бо розсудив Румеліоті так:

— В позові Руденко А. О. відмовити, залишити дві кімнати за славним молодцем-молодчиком, по імені Микола, по батькові Павлович, по прізвиську Молодченко, бо він є відповідальний працівник міністерства й йому необхідно мати окремих кабінет для роботи над собою.

Спробувала, було, Руденко довести судді Румеліоті, що молодчик ніколи й ні в якому міністерстві не працював, відповідальних постів не обіймав, що працює він в охороні н-ських таборів МВС, але її не послушали. Тоді поскаржилася вона в обласний суд. Судили-радили строгі законники з облсуду й присудили:

— Постанову нарсуду 4-ої дільниці залишити в силі, бо славний молодець-молодчик по імені Микола, по батькові Павлович, по прізвиську Молодченко є відповідальний працівник міністерства й йому необхідний окремих кабінет для роботи над собою.

Тоді Алла Олександрівна поскаржилася у Верховний суд УРСР.

Судили-радили строгі законники з Верховного суду й присудили:

— Постанову нарсуду 4-ої дільниці залишити в силі, бо... і т.п.

Не за три-дев'ять земель, а в місті Києві, по вулиці Рейтерській, № 17 живе собі поживає у двох прегарних світлицях славний молодець-молодчик, по імені Микола, по батькові Павлович, по прізвиську Молодченко з п'ятою молодію дружиною прегарною. А поверхом вище в сирій, непривітній комірчині проживають його дітки маленькі. І живе з ними їх чесна, добра мама та сумну думу думає:

— Напевно, молодець-молодчик в сорочці на світ народився, що йому так щастить по судах від інстанції нижчої до інстанції вищої.— Думає, думає вона й руки опускає...

М. ФЕДЬКО.

— А це хто?
— Гм-м-м, мабуть, критик який-небудь.

Від ПЕРЦЯ. Не опускайте рук, шановна Алло Олександрівно! Є рука, яка зірве ту сорочку. Зірве і покаже суддям справжнього молодця-молодчика в усій його бридкій наготі. Покаже, кому вони залишили світлиці, а кому сиру комірчину з чорним ходом. То рука нашого справедливого радянського закону. А ця рука вміє захистити дітей і матерів!

В з а л ь о т н и к а

У зальотника Ванюші
Пробудилася любов, —
До Марії ланкової!
Ванька свататись пішов.

— Будець, каже, слухать мужа,
Всю тебе озолочу,
А надумашь перечить, —
В рік баранячий скручу...

Отакій Ванюша був,
Не така Марія.

Ця не з тих, що біля печі
Плаче й комин кодула.
Встала дівчина з-за столу
І до парня підступна:

— А скажи-но, задавачню,
Скільки маеш труднів?
Всього сорок? — Тут Ванюша,
Наче рак, почервонів.

І як човен в синім морі;
То зрина, то потопа...

— Хліба торбу заробив ти,
Так хіба ж ти чоловік!..
А мені по дві машини
Транспортують рік у рік.

І вказала тут Марія
Женихові на поріг.
Дременув зальотник з хати,
Кажуть, безвісти забіг.

Отакій Ванюша був,
А така Марія.

Тут Захар ввійшов у хату —
І красунь і тракторист.
І Марія спалахнула,
Стрепенувся він, як лист...

Про любов почав — і збився,
Знов почав — і збився знов...
Бо ніякими словами
Не сказати про любов.

А з Марії та Захара
Настояща буде пара.

С. КАНІВЕЦЬ.

— З усіх наших заводських раціоналізаторів, нарешті, хоч один вгору піде.
 — А що він зробив?
 — Записався в гурток альпіністів.

С Е Н С А Ц І Я

Фейлетоніст «Вечірньої бджоли» Мак О'Лірі, чекаючи натхнення, бити годину малював на білому аркушці паперу чортків і жіночі ніжки. До недільного помера треба було дати щось карколомне. Із становища творчого очманіння його вивів телефонний дзвінок.

— Алло! Мак! — прозвучав у трубіччї приймний баритон. — Зайди на хвилинку. Я чекаю тебе в барі. Є сенсаційна тема для фейлетону!
 — Ти добрий геній, Гаррі! — вигукнув Мак О'Лірі і вилетів з кабінету.

— Ну? — спитав він, згоряючи від нетерпіння.

Містер Гаррі Дж. Бульверінг — талановитий лікар невеличкого за-тншого будинку для божевільних на березі Гудзона—ласкаво посміх-нувся своїми розумними очима.

— Слухай і надихайся, — почав він.

Удень директор викликав нас до кабінету й, сяючи від радості, заявив:

— Я запросив вас, щоб повідомити дуже приємну новину: до нас їде... президент!

— Нарешті! — вигукнув я.

— Ах, який жаданий гість! — пискнула сиділка місє Міссісіпі-Міссурі.

— Давно пора! — ривкнув Джон Фут-Болл — нічний сторож, він же завідувач кабінету фізичних методів впливу.

...У нас є три маніяки. Один кричить, що він Наполеон, другий визнає себе Вільгельмом другим, а третій мовчки намагається вку-сити себе за лікоть. Це — спритний пройдисвіт. Користуючись з своєї фотографічної схожості з фюрером, він з'явився до ділків Уолл-стріту й заявив: «Я — Адольф Гітлер. Чудом врятувався на підвод-ному човні разом із Євою Браун». Ділки дали йому солідний куш і сховали в нашій божевільні до більш слушної нагоди.

Місє Міссісіпі-Міссурі поставила в палату четверту койку й сказала: — Тепер у нас буде повний комплект!

В цей час Джон Фут-Болл інструктував технічний персонал.

— Головне — не підходьте ззаду... Може хвицнути. Він з'їхав з глуду на ґрунті допомоги. І як тільки скаже слово «допомога», негайно накидайте на нього ласо й тягніть у холодну ванну!

— О-кей! — скреготнули зубами служителі-негри.

Президент прибув у супроводі спеціального уповноваженого й лю-двин в чорній шляпі — відомого детектива.

Президент подав мені руку.

— Не чекали, док? — фотогенічно посміхаючись, спитав він.

— Давно ждемо! — відверто сказав я.

— Дуже приємно, — сказав президент. — Я давно вже хотів по-бувати у вас і подати вам допомогу...

В цю мить місє Міссісіпі-Міссурі кинулася до ванної і відкрила кран з холодною водою. Джон Фут-Болл махнув рукою. В повітрі

свиснуло ласо й міцно оперезало президента. З криком: «Взяли раз-два!» — негри потягли його в ванну. Але людина в чорній шляпі не розгубилася. Вихопивши пістолет, вона влучними пострілами перебила ласо, і президент знову став на ноги.

— У вас так завжди зустрічають відвідувачів? — спитав він, фото-генічно посміхаючись і поправляючи зім'ятий галстук.

— Так! — відповів я, полотніючи. — Це необхідна формальність.

— Я вважаю, що президента можна було б прийняти без формаль-ностей! — сказала людина в чорній шляпі. — Тим більше, що він приїхав до вас у гості.

— Так він не лікуватися? — прошепотів я, відчуваючи, як у мене підгинаються коліна.

— Я хотів глянути на лже-Гітлера, — сказав президент.

...Лже-Гітлер стояв у смугастому халаті, відкинувши волосся на ло-ба, й ворухив короткими, брудними вусиками.

— Повна ілюзія! — здивувався спеціальний уповноважений.

— Одна біда! — втрутився Джон Фут-Болл, — цей Гітлер ні бум-бум не знає по-німецьки.

— Терміново обучити! — сухо сказав президент.

— Єсть! — клацнув каблучками спеціальний уповноважений.

— Дорогий президент! — сказав я, щоб зам'яти можливу непри-ємність. — Може ви звернетесь із посланням до хворих?

— А що я повищен сказати їм? — спитав президент.

— Скажіть їм що-небудь втішне!..

Послання — це президентів коник. Він миттю скочив на нього.

— Передайте вашим пацієнтам, — сказав президент, — що коли мене переоберуть на пост президента, — в нашій країні буде рай для божевільних!

— Благодійник ви наш! — хлипнув Джон Фут-Болл. — На на-ступних виборах ми всі як один голосуватимемо за вас!

Президент, фотогенічно посміхаючись, сів у свій лімузин і зник у сивій надвечірній сонці.

— Чим не тема для недільного фейлетону, дружнице? — спитав доктор Гаррі Дж. Бульверінг, весело цоблискуючи розумними очима. Але на його подив обличчя Мака О'Лірі стало чорніше хмари.

— Це ти сам вигидав? — спитав Мак О'Лірі, поглядаючи з-під лоба.

— Звичайно! — весело вигукнув містер Бульверінг. — Але це так схоже на правду!

— Тоді йдіть за мною! — зловіщо промовив фейлетоніст й подав знак людині в чорній шляпі, що мовчки стояла біля буфету й потя-гувала коктейль.

Клацнули наручники.

Недільний номер газети «Вечірня бджола» доктор Гаррі Дж. Буль-верінг читав у тюрмі.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

ПТАШИНА ФЕРМА

Село — і серце одпочине,
Неначе писанка село..
Поміж садками річка лине,
А в ній хлюпочеться Павло.

Павло Трохимович Загреба,
Колгоспний, значить, голова.
Вже й сонечко упало з неба,
Останні промені хова, —

А чоловік уперто плава
(Такий проплаває всю ніч),
Видать в людини пильна справа,
І я спитав: — У чому річ!

Як по моїй, кажу, прикметі,
То ти подюєш карася?..
— Та де там, — мовить, — в очереті
Запропастилося гуся..

Гусак у крила тут як сплесне,
Як закричить: — ура, ура! —
— За ставлення, за добросесне
До колективного добра, —

Так я сказав собі на втіху,
— Таких посити на руках!..
А качур аж присів од сміху:
Ках-ках, ках-ках, ках-ках, ках-ках..

Качки опасисті, добротні,
Не зводять з качура очей.
Було їх тут не менш півсотні,
І стільки ж, приблизно, гусей.

І всі сміються. В чому діло?
Чого рсгочете, дурні?
І стало все тут зрозуміло,
Лише на другий день мені.

Зайшов я вранці до пташарні
(Хоч і не радив голова),
А де ж качки й ті гуси гарні?
На перекладні сова

Після турбот нічних дримає.
Щебечуть дружно горобці,
В куточку курка засидає,
А в тої курки на лиці,

Опріч докору, гніву й стиду
Така скорбота залягла..
І все на того зненавиду,
Сіреч, на голову Павла.

Тепер, навряд чи є потреба
Пояснювати вам,
Чому

У річці бовтався Загреба,
Бо то ж у нього, на дому

Пташина ферма і свиняча,
А от в артілі ні кола..
Куркульська, загребуща вдача
В Загребі цього, у Павла.

А де наживи дух витає,
Де загібають обома —
Під себе, звісно, всякий знає,
Що там ладу уже кат-ма.

.....

Село—і серце одпочине.
Неначе писанка село.
Отож, де є такі личини,
Зробіте так, щоб не було.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ВИТЯГ

з рішення нарсуду Опішнянського району,
Полтавської області.

«...Виділити з спільного майна на долю
Боцви Олексія Степановича одну комору,
одні хлів, одну частину корови, одне ягня
та його дружину Боцву Ольгу Назаровну...»

Головуючий Коломийцева

Народні засідателі: Лисенко, Ващенко».

«СПРАВКА

Дана Гостіцею Ганні Олексійовні про те,
що вона дійсно померла 14/І—48 р. від
декомпенсованого порок сердца.

Справка видана для виписки з с/р.

Зав. Олійниківської меддільниці Сахновського району на Харківщині
Фельдшер Ю. Власов».

СОЛОВ'І, СОЛОВ'І..

Мал. О. Козюренка

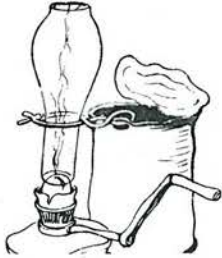

— Яка сьогодні хороша радіопередача!..

ГОЛУБІВСЬКЕ СВІТИЛО

Сьогоднішню експозицію нашої виставки відкриваємо виробом львівського заводу «Штамп». Перед вами газова лампа. Від усіх досі відомих зразків львівська лампа відрізняється такими властивостями:

- 1) Ні одне скло стандартних випусків до неї не підходить;
- 2) Гноту машинка не піднімає;
- 3) У резервуар машинка не загвинчується. Не ждїть від цієї лампи світла. Вона здатна лише кинути тїнь на директора заводу «Штамп» А. П. Голубова.

ПРИЧІП СИСТЕМИ МАТВЕЄВА

А це — директор Київського авторемзаводу № 3 т. Матвєєв.

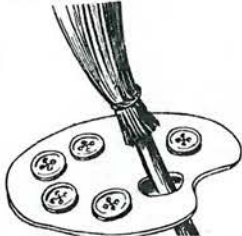
Кому доводилось користуватись виробами заводу, той знає, що серйозний вираз обличчя директора нічого спільного не має з серйозним поглядом керівника на якість продукції.

Продукція заводу — причепи. Відомо, що в них: підшипники закріплені неправильно; поворотна подушка зовсім не діє; стрем'янка замість 18,5 мм дає 14,5 мм і т. д., і т. п.

Завдяки цьому причепу до директора авторемзаводу т. Матвєєва міцно причепилась кличка бракороба.

ГЛИНОБИТНА АКВАРЕЛЬ

До уваги батьків: не купуйте дітям акварельних фарб одеської артілі «Інхімкомбінат», яку очолює т. Германюк. Малювати ними не можна.

На дотик пензля фарби абсолютно не реагують. Лише в окропі вони починають танути — і тоді набирають первісного образу гончарної глини.

Якщо ж ви вже придбали одеську акварель, — рекомендуємо дітям використувати її замість камінців при грі в «класи».

Довгий час людина в кожусі, з мішком за плечима, в якому бряжчали якісь металеві предмети, здавалася городянам надзвичайно загадковою особою. Людина заходила в під'їзди багатоквартирних будинків і не кричала, як інші: «Лагоджу відра!» або «Заливаю калюші!», а стукала в двері і терпляче чекала, поки їй відкриють. Коли двері відкривались, загадкова людина починала ставити зовсім немислимі запитання. «Чи нема у вас, — запитувала вона, — нових чемоданів? А чи не купували ви, бува, які-небудь меблі?».

— Та яка вам до цього справа? — роздратовано відповідали йому господарі. Але людина це не бентежило.

— Ви, хазяечко, не гнівайтесь, — лагідно відповідала вона. — Адже, я не розбійник. Я людина корисна. А кажу я це до того, що, коли, наприклад, ви купили у нас, у Сталіно, на меблевому комбінаті шафу чи стіл, то їм необхідно зробити невеличкий ремонтик.

— Звідкіля це вам відомо? — запитувала заінтригована хазяйка.

— Ну, як же! На цій меблі фурнітура тримається на чесному слові. Економлять, а чуть торкнешся — і все посипалось.

— Це правда, — погоджувалась миролюбна хазяйка, — у нас давно всі ручки і завіси повідірвались. Та ви зайдіть, чого ви стоїте з коридорі?

Людина заходила в квартиру, скидала з плеча мішок і входила в свою роль. Вона оглядала нову меблю і тут же, без зволікання, виправляла дефекти.

В іншій квартирі хазяйка показувала майстрові утюг і запитувала:

— Чи не можна що-небудь зробити, а то білизну рве?

Майстер брав у руки утюг, критично розглядав його, торкав пальцем і багатозначно казав: «Задирки!».

Потім, поцмокавши язиком і покруктивши головою, неначе між іншим запитував:

— Не поймеш, звідкіля він родом — ена-кїївський, чи ще чийсь.

— З магазину, — коротко відповідала хазяйка.

— З магазину, — цього мало, треба знати, хто таку потвору на світ народив.

Майстер діставав з мішка молоток і зубило, просив хазяйку потримати утюг в потрібному положенні і тут же зрубував задирки на нижній площині утюга.

Тим же інструментом йому довелося орудувати і в третій квартирі. Там його просили привести до порядку ліжко. Його лише вчора купили в магазині, але дивитись на нього було тошно. На спиці і на перекладинах стирчали якісь потворні, безформні гуглі. Людина окидав поглядом ліжко й оголошує вирок:

— Задирки!

Хазяйка починає прибирати з ліжка білизну, подушки, перину, а майстер знову береться за зубило і, постукуючи по ньому молотком, заводить з хазяйкою мирну бесїду.

— Ліжко ваше не інакше, як з Макїївки, — говорить він. — Це там, на металургійному заводі, у товариша Білоброва роблять. Ех, люди, люди! Збудували цей самий блюм... блюм... ну, ту машину, що прокатує сталь, — не машина, а цїлий завод, а такої простої штуки, як ліжко, — не вміють до пуття довести.

Зрубавши всі задирки, майстер відступає на крок від ліжка й ще раз дивиться на нього уважним, критичним оком.

— А що, молодце, — говорить він, подумавши, — чи не пофарбувати нам його? Ну, що це за фарба — сіра, з землею... А я розмалую її під незабудку і візьму недорого, їй-богу! Вже за одним разом... Подивїться-но... — І впевнений в непереморності своїх аргументів, він дістає з мішка банку з блакитною олійною фарбою і загорнуту в кусок церати малярську щїточку.

Невдовзі «майстер на всі руки» став у городяни найпопулярнішою людиною. Домогосподарки величали його по імені й по батькові — Іван Панкратович, і завжди зустрічали, як бажаного гостя. Причому всі вади в нових речах вони чомусь називали задирками, вважаючи, що на мові фахівців це слово означає — брак. Показували дзеркало і говорили:

— От дзеркало з задирками... Щоб його тут придумати?

Панкратович поважно брав дзеркало в руки і по-господарськи оглядав його. Дзеркало не мало рамки і тому його не можна було ні поставити, ні повісити.

Панкратович прицмокував язиком і говорив зажурено:

— Погано, погано працюєш, Костянтин Тимофїйович, не думаєш про споживача!

— А хто він, оцей... як ви його назвали?

— Я про товариша Бондарєва — директора косянтинівського заводу «Автоскло». Це в нього випускають брачок. Гаразд, хазяйко, зробимо.

Панкратовича не раз запитували — для чого він запам'ятовує прїзвища бракоробів.

— Необхідно, — неохоче відповідав майстер. — Вони мене кормлять.

— Скоро його кормушка лопне, — казали оптимісти. — Не будуть же в нас, чорт побери, випускати без кїнця ліжка, утюги, шафи, костюми з цими проклятими задирками.

Але Панкратович не звертав уваги на подїбні міркування, благоденствував і не втрачав надїї.

Тепер він появляється у своїх роботодавцїв у супроводі кмітливого хлопчачка.

— Мій синок Григїрко, — з теплою посмішкою говорить Панкратович. — Хай хлопчак придивляється, на його вік діла вистачить.

Очевидно, Панкратович не дуже високої думки про здібності господарників, що постачають населенню предмети широкого вжитку.

Ол. ІОНОВ.

м. Сталїно.

„З ТОЧКИ ЗОРУ ЯКОСТІ“

Оголосивши боротьбу бракоробам, газета «За більшовицькі колгоспи», Петрівського району, Кїровоградської області, вимагає:

«дбати про своєчасне забезпечення нашого радянського споживача ВИСОКОЯКІСНИМ асортиментом хлїборобних виробів. Проте... випечений хлїб, який поступає, НИЗЬКОЇ ЯКОСТІ, гливкий і несмачний. Одним словом, відсутня БУДЬ-ЯКА ЯКІСТЬ. Завідуючий ганнївським млином Авраменко, який внаслідок своєї безвідповідальності в роботі, переробляє зерно на борошно НЕ ЯКІСНО. Працівники з райспоживспїлки з цим миряться і одержують борошно для хлїбопекарні не з ТОЧКИ ЗОРУ ЯКОСТІ. Керівники ганнївського млина, так і працівники райспоживспїлки обвинувачують пункт Заготзерно, яке відпускає НЕДОБРОЯКІСНЕ зерно...»

А ми, грїшним ділом, і не підозїрвали, що мова петрівської газети теж буває «гливкою і недоброякісною».

Київ перцю

ФУТБОЛ НЕ КАРТОШКА...

Мал. К. Агніта

— Він сказав, що готовий заради мене на подвиг. Я йому сказала, щоб він не йшов на футбольний матч. Тоді він сказав, що між нами все кінчено.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ

Мешканці Білої Церкви пишуться тим, що їх місто згадується в літопису ще в 1155 році. Пишуться вони і тим, що Пушкін у «Полтаві» присвятив кілька рядків Білій Церкві. Пишуться вони також мальовничою річкою Рось, на берегах якої засноване місто. Мостом через Рось вони не пишуться. Тому, що його нема. А чому його нема? «А тому нема, — відповідають в міськвиконкомі, — що на нема і суду нема».

А може все ж таки є суд — суд громадськості.

В. ТРИПІЛЬСЬКА.

м. Біла Церква.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ

Наталія Михайлівна Зеуліна — директор Скадовського бавовноочного заводу. Вона ж — ветеринар-аматор. Їй вдалось, наприклад, вилікувати власну негідну корову. Ця корова, віддана на безплатну відгодівлю в підсобне господарство, дає тепер стільки молока, скільки раніш давали дві заводські корови.

Щождо свині, яку Наталія Михайлівна «прикріпила» до підсобного господарства, то... Втім, чи варто говорити про це дрібне свинство...

На заводі стали популярними розмови на ветеринарно-зоотехнічні теми. Кажуть, наприклад, що Наталія Михайлівна Зеуліна — директор заводу — перетворила ввірене їй підприємство на власну діїну корову.

Е. МОРГУН.

м. Скадовськ,
Херсонська область.

ТОВАРИШ ПЕРЕЦЬ

Чим не пожертвуєш заради мистецтва!

Глядачі Дніпропетровського кінотеатру «Перемога», наприклад,

жертвують кожного разу зайвий карбованець на лібретто. Та й як не пожертвуєш, коли без такої жертви в касі не продадуть квитка. А чия жертвує директор кінотеатру т. Йоффе? Більш, ніж карбованцем! Репутацією кінотеатру, перетвореного в торговельний заклад. «А чому б і ні, — каже Йоффе, — за лібретто я виплачую друкарні 6 коп., глядач мені платять і карбованець, в залі 1000

місць, а якщо їх помножить на кількість сеансів, та ще на вартість лібретто, то...».

Можна сподіватись, що міські організації в свою чергу теж підуть на деякі жертви, а саме: пожертвують не в міру комерційним директором кінотеатру.

Далєбі, мистецтво вимагає жертв!

Н. КЕМЕНОВ.

м. Дніпропетровськ.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ

У цьому році дирекція Червоноармійського заводу ім. Шевченка справлятиме п'ятирічний ювілей з дня присвоєння нашого колгоспного двигуна. Активну участь у підготовці до ювілею беруть народні судді тт. Анісімов і Рябова. Суддя Анісімов одсудив двигун заводів. Після нашої касації, народний суд в іншому складі присудив повернути двигун колгоспові. Дирекція заводу оскаржила цей вирок і справа перейшла до судді Рябової. А вона

просто заявила нам: «Не морочте мені голови з вашим двигуном!»

Після цієї заяви ми цілком певні, що суддя Рябова доведе-таки судову морочку з двигуном до ювілейного кінця.

М. ЧОРНИЙ,

голова колгоспу ім. А. Марти.

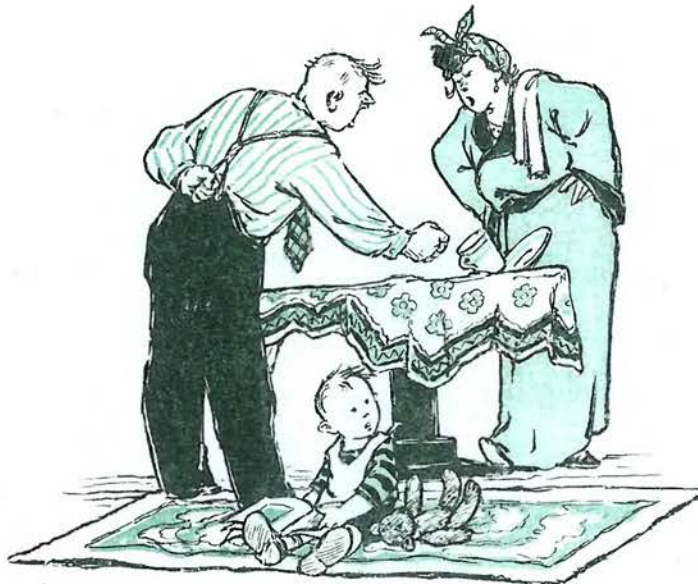
І. ПЕТРОВ,

бухгалтер колгоспу.

Червоноармійський район,
Запорізької області.

СПІРНЕ ПИТАННЯ

Мал. С. Самума

Самума

— Ну, знову тато з мамою засперечались про моє виховання.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ

При вході на вокзал станції П'ятихатки від пасажирів вимагають довідку про санобробку.

Метрах в двадцяти від вокзалу — черга. Здаєш у віконце 4 карбованці й одержуєш синенький папірець з підписом і печаткою.

Оце і вся обробка... Чи не здається тобі, Перче, що в П'ятихатках санобробка віддана у нечистоплотні руки?

Б. ЕРМОЛАЄВ.

Дніпропетровська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 4 журналу Перець було надруковано фейлетон С. Олійника «Нижняська кулінарія» про незадовільну підготовку Нижняської МТС (Чернівецька область) до весняної сівби.

Директор МТС тов. Тарасенко та його заступник по політчастині тов. Артеменко повідомили редакцію, що фейлетон було обговорено на відкритих партійних зборах МТС. Критику Перця визнано правильною, а вислуп своєчасним. Збори намітили ряд конкретних заходів для виправлення становища. Внаслідок — 15 березня план ремонту тракторів МТС виконано на 103%. У гуртожитку трактористів, майстернях та подвір'ї МТС, наведено належний порядок.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Кошівського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 8 (139) (на українському мові).

Після до друку 14.IV. 1948 р.

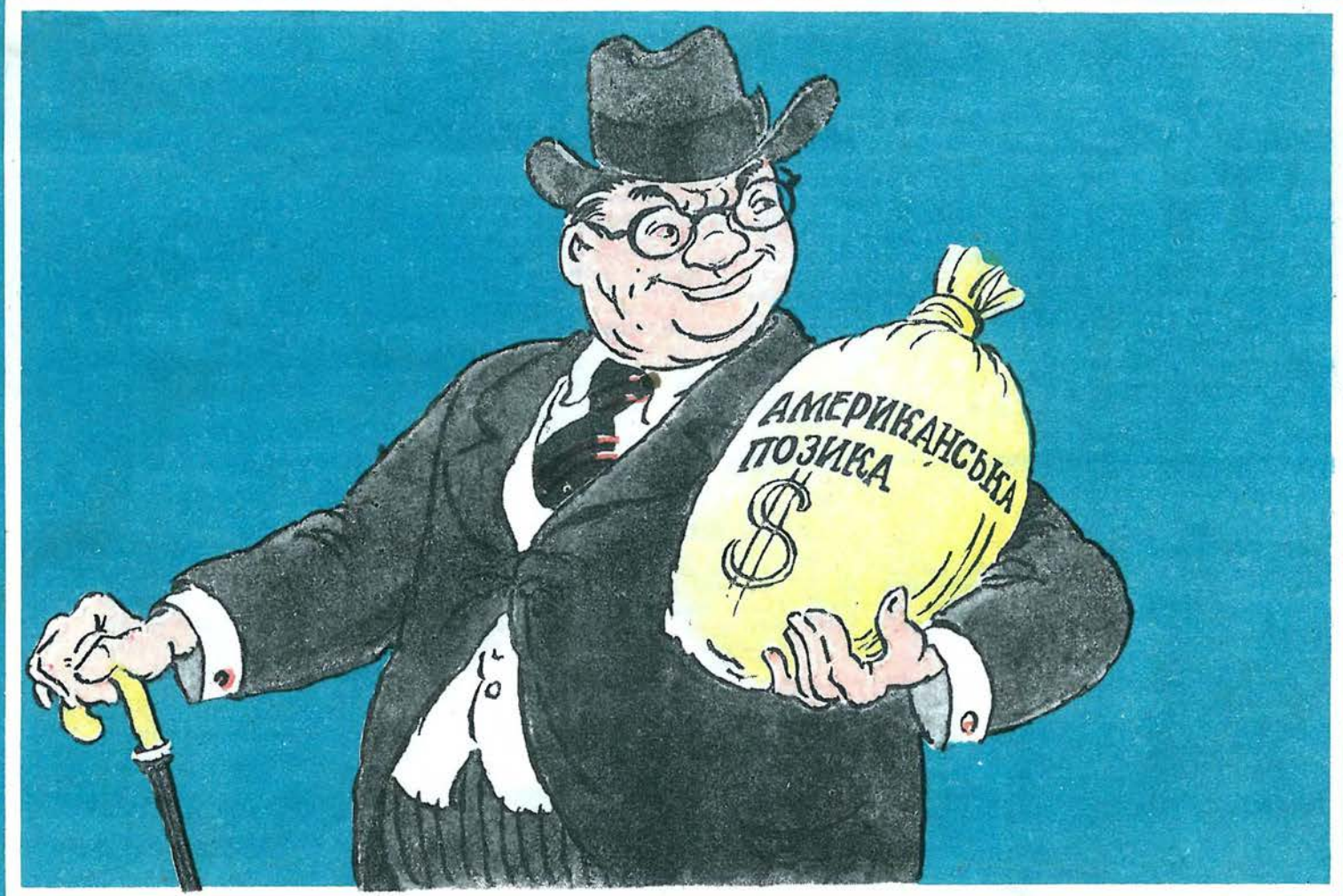
Стат. формат 72x100 см. 1 друк. арк.

БФ 01421.

Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1288. Тираж 50.000 прим.

Отсканировал А. НАЗАРЕНКО, обработал А. ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

1947 р. — Діло в шляпі!

1948 р. — Шляпа в ділі!